

Πρόλογος

Και ποιος δε γνωρίζει την ιστορία του Τζόναθον Χιτ και της Σάρα Κάρτερ. Όλοι την έχουμε μάθει, μέσα από εκατοντάδες πρωτοσέλιδα εφημερίδων, άρθρα περιοδικών, δελτία ειδήσεων, τηλεοπτικές εκπομπές και ακατάπαυστα ραδιοφωνικά σχόλια. Η διασημότητα του Χιτ ήταν ένας από τους παράγοντες που έκαναν αυτή την ιστορία να κινησει το ενδιαφέρον όλου του κόσμου. Το πρόσωπο του Χιτ, όσο δηλαδή ο Χιτ διέθετε ακόμα πρόσωπο, ήταν ίσως το πιο διάσημο στον πλανήτη. Μπορεί, για πολλά χρόνια, ν' ακούμε διάφορες ειδήσεις για το Χιτ, όμως λόγω της αλλόκοτης φύσης των εγκλημάτων του αλλά και της φρικτής του κατάληξης, η συγκεκριμένη αυτή ιστορία έχει πια γίνει η πιο διαχρονική κληρονομιά του Χιτ προς την ανθρωπότητα.

Η Σάρα είναι διαφορετική. Μας πλησιάζει σαν αίνιγμα, σαν μια ανεξήγητη μορφή. Η άρνηση ή η αδυναμία της να μιλήσει έχει προκαλέσει αναρίθμητες θεωρίες και σενάρια για το άτομό της. Η ιστορία όμως για τις ελπίδες και τα όνειρα της Σάρα, αλλά και για τον προσωπικό της ρόλο στον τρομερό τρόπο με τον οποίο αυτά έγιναν πραγματικότητα, ήταν και παραμένει αινιγματική. Πόσα απ' τα όσα έγιναν τα είχε σχεδιάσει η ίδια η Σάρα; Είχε άραγε πάντοτε τον έλεγχο της κατάστασης ή μήπως ήταν μόνο το αθώο θύμα του Χιτ

και του χειρουργού του, του Γουέιλαντ Κέυ; Σκοπός αυτού του βιβλίου είναι να ρίξει λίγο φως και στο ίδιο το κορίτσι.

Για ένα συγγραφέα που δουλειά του είναι να προσπαθεί να δημιουργήσει την αίσθηση της αληθοφάνειας στο έργο του, η έρευνα για την πραγματική αλήθεια αποδείχτηκε δύσκολη υπόθεση. Τόσο ο Χιτ όσο και η Σάρα είναι εξαιρετικοί στην απόκρυψη και την παραπλάνηση, έχοντας μόνο κάποιες αόριστες ιδέες για το ποιοι ήταν πραγματικά ή τι ακριβώς ήθελαν να γίνουν. Ο Χιτ, φυσικά, βρίσκεται στη φυλακή. Η κατάληξη της Σάρα προσφέρεται περισσότερο για θεωρίες και εικασίες. Από τότε που δεν παρουσιάστηκε στο δικαστήριο για να μιλήσει και να δώσει στοιχεία, οι φήμες έχουν οργιάσει. Άλλοι λένε ότι τρελάθηκε, άλλοι ότι πέθανε, κι άλλοι, τέλος, επικεντρώνονται στα φρικτά τραύματά της: ωστόσο, μέχρι σήμερα, κανείς δεν είναι απολύτως βέβαιος. Προσωπικά, είμαι ένας μυθιστοριογράφος που του ανέθεσαν καθήκοντα δημοσιογράφου: δουλειά μου σε αυτή την υπόθεση ήταν να μάθω τι ακριβώς σκέφτονταν και ένιωθαν κάποιοι άνθρωποι, ποια ήταν τα κίνητρά τους, καθώς και να περιγράψω πώς εκτυλίχθηκαν τα γεγονότα. Όλοι γνωρίζουν πόσο δύσκολο είναι να μάθεις τι κρύβουν μέσα στην καρδιά τους οι άνθρωποι. Προσπάθησα όσο μπορούσα να καταλάβω πραγματικά και όχι να κάνω υποθέσεις αλλά, ειλικρινά, έχω εντυπωσιαστεί από το πόσο μικρό μέρος της πραγματικής αλήθειας μπορείς να βρεις ακόμα και μετά την πιο εξονυχιστική έρευνα. Οτιδήποτε συμβαίνει φιλτράρεται από προσωπικές γνώμες και αναμνήσεις αλλά, φυσικά, και από το πόσα θέλουν οι άλλοι να μάθεις. Δεν υπάρχουν δύο άνθρωποι που να θυμούνται ένα πράγμα με τον ίδιο ακριβώς τρόπο. Έκανα ό,τι μπορούσα για να εξακριβώσω το καθετί προτού καθίσω να το γράψω. Πάνω απ' όλα, όμως, έκανα ό,τι μπορούσα για να είμαι πιστός στη Σάρα.

Κατάφερα να μιλήσω με όλους σχεδόν τους εμπλεκόμενους στα γεγονότα που έλαβαν χώρα στην κομητεία Τσέσσιρ το 2005, εκτός φυσικά από τους δύο βασικούς πρωταγωνιστές. Παρόλο που ήμουν σε επαφή με όλους τους κατάλληλους ανθρώπους, η προσωπικότητα της Σάρα δε στάματησε στιγμή να μου διαφεύγει. Είχε παρουσιάσει τόσο πολλές και διαφορετικές εκδοχές για τα γεγονότα σε τόσο πολλούς και διαφορετικούς ανθρώπους, ώστε θα 'λεγε κανείς πως η Σάρα έκανε ό,τι μπορούσε για να σβήσει τον πραγματικό της εαυτό και ν' αναδείξει το μύθο της. Ίσως όμως αυτή να είναι και η ουσία της τραγωδίας της. Σαν θρησκευτική μορφή ή μυθικό πρόσωπο, η Σάρα κατόρθωσε, όχι τόσο με τα λεγόμενα ή τις πράξεις της όσο μάλλον με την ίδια της την ιστορία, να τραβήξει την προσοχή μας και να εξάψει τη φαντασία μας στο έπακρο. Έτσι εκπλήρωσε, και με το παραπάνω μάλιστα, τη φιλοδοξία της να μετατρέψει την ίδια τη δόξα σε έργο τέχνης.

Υπάρχει όμως μία πολύ σημαντική πηγή πληροφοριών στην οποία είχα πρόσβαση: το βίντεο-ημερολόγιο που κρατούσε περιστασιακά η Σάρα τα τελευταία χρόνια, ακόμα και κατά τη διάρκεια της διαμονής της στο Αρχοντικό Αγρόκτημα του Χιτ. Ίσως να πρόκειται για τη μόνη ευκαιρία που θα έχουμε ποτέ να την ξανακούσουμε να μας μιλάει, οπότε ας ξεκινήσουμε αμέσως από αυτό το ημερολόγιο. Στο συγκεκριμένο απόσπασμα μιλάει για το αγόρι της, το Μαρκ, λίγες μέρες πριν μπει στο νοσοκομείο όπου πρωτοσυνάντησε τον Τζόναθον Χιτ.

Σάρα — 2 Απριλίου 2005

(Η Σάρα είναι καθισμένη σε μια καρέκλα, με το βλέμμα στραμμένο στο πλάι της κάμερας, θαρρείς και κάθεται κάποιος άλλος εκεί πέρα και της μιλάει. Ωστόσο, μόνο η δική της φωνή ακούγεται. Μιλάει σαν να της παίρνουν συνέντευξη για την τηλεόραση. Πού και πού, γυρίζει το βλέμμα της στην κάμερα και εξετάζει κάτι — πρέπει μάλλον να βλέπει τον εαυτό της σε κάποια οθόνη που έχει η κάμερα. Κάποιες άλλες στιγμές, ξεχνιέται και μοιάζει σχεδόν να μονολογεί.

Είναι σαν να προσπαθεί να εξηγήσει τις σκέψεις και τα συναισθήματά της μέσα από αυτήν τη δήθεν συνέντευξη.)

Όχι, δεν είναι αλήθεια αυτό. Τον αγάπησα, τον αγάπησα πραγματικά. Και ακόμα τον αγαπώ. Αυτά τα πράγματα όμως πρέπει να λειτουργούν. Η αγάπη δεν είναι αρκετή, πρέπει να είσαι και συμβατός με τον άλλον: χρειάστηκε να το μάθω στην πράξη αυτό. Και είναι ένα μάθημα σκληρό. Θα 'λεγες πως η αγάπη αρκεί, αλλά δεν είναι έτσι. Ο Μαρκ παραίτηταν διαφορετικός από εμένα. Έπρεπε να χωρίσουμε.

(Σταματάει για λίγο, σαν να τη ρωτούν κάτι.)

Θα νόμιζες πως είχαμε ταιριάζει πολύ καλά οι δυο μας, αλλά στην πραγματικότητα είμαστε ακριβώς αντίθετοι. Εκείνος νομίζει, ας πούμε, ότι οι συνετοί άνθρωποι είναι και οι καλύτεροι. Ότι αυτοί θα κληρονομήσουν τη Γη. (Γελάει.) Λες και η σύνεση είναι το παν. Ότι σημαντικό κάνεις πρέπει να είναι και συνετό: έτσι είναι ο Μαρκ. Εγώ, όμως, θέλω ό,τι σημαντικό κάνω να είναι και απροσδόκητο — είμαι πάντα έτοιμη να δώσω στα πάντα μια αλλιώςίτη τροπή.

Τον φόβιζα, μου φαίνεται. «Θα πληγωθείς» μου έλεγε εκείνος, αλλά ίσως αυτό που εννοούσε πραγματικά ήταν ότι θα πληγωνόταν ο ίδιος. Μιλούσε για το καθετί λες και είχε ήδη συμβεί — λες και μπορούσε να κάτσει κάτω και να καθορίσει το μέλλον με μολύβι και χαρτί. Δεν το καθορίζεις όμως εσύ το μέλλον! Το μέλλον καθορίζει εσένα. Για να ξέρεις το μέλλον, πρέπει να μπορείς να κάνεις προφητείες, όμως τις προφητείες δεν μπορούν να τις κάνουν οι *συνετοί* — τις κάνουν οι άνθρωποι που δεν έχουν ιδέα τι συμβαίνει, οι άνθρωποι που δε σκαμπάζουν τίποτα και που όμως μπορούν να δουν το μέλλον και βλέπουν επίσης φαντάσματα και τέτοια. Εμένα πάντως μου έχει συμβεί. Μπορεί μια μέρα να μιλήσω γι' αυτό. Ο Μαρκ είναι άνθρωπος που θέλει να 'χει στη βαλίτσα του αρκετά ρούχα για το ταξίδι της ζωής. Εγώ, πάλι, μπορεί και να μη θέλω καν να φορώ ρούχα. Εσύ τώρα θα νομίζεις ότι το παίζω ξερόλα, αλλά, γαμώτο, δεν ξέρω τίποτα — αυτή είμαι εγώ. Δεν ξέρω ποια είμαι, δεν ξέρω καν τι είμαι. Κι έτσι μπορώ να δω το μέλλον. Τόσο συνετή είμαι!

(Γελάει, απολαμβάνοντας τα λεγόμενά της σαν να τα έχει πει κάποιος άλλος. Γέρνει μπροστά, προς την αθέατη οθόνη, και διορθώνει τα μαλλιά της. Έπειτα, κάνει πάλι πίσω και αναστενάζει.)

Μείνε εσύ με τη σάρκα, αγόρι μου! Εγώ είμαι το πνεύμα. Είναι όμως πολύ ωραία σάρκα ο Μαρκ, αυτό να λέγεται. Μερικές φορές με ξετρελαίνει: τον θέλω τόσο μα τόσο πολύ. Πάνω απ' όλα αυτό μου λείπει. Να είμαστε κοντά. Και ο Μαρκ είναι άνθρωπος που σ' αφήνει κοντά του.

(Η Σάρα χαμηλώνει το βλέμμα, παίζει με την άκρη της μπλούζας της και κατσουφιάζει, σαν να έχει ξεχάσει εντελώς πού βρίσκεται.)

Ήμασταν ξαπλωμένοι στον καναπέ στο διαμέρισμά του. Είχαμε πιάσει δουλειά. Έτσι λέμε: «πιάνουμε δουλειά». Εγώ είχα ξαπλώσει και ήμουν σχεδόν μόνο με τη φούστα, γιατί ο Μαρκ μου είχε σηκώσει το μπλουζάκι ψηλά και παρατηρούσε με λατρεία τα βυζιά μου. Λατρεία βυζιών.

«Υπέροχα είναι. Σαν κουταβάκια. Σαν ζεστά κουταβάκια με καντές ροζ μυτούλες» μου είπε, κι όλο μ' έκανε ν' ανατριχιάζω γιατί ανάσαινε ακριβώς πάνω τους.

«Ας τα χαρείς όσο μπορείς, λοιπόν. Δε θα 'ναι εκεί για πολύ ακόμα» του είπα.

«Τι θες να πεις; Δεν πιστεύω να τα ξεφορτωθείς, ε;» με ρώτησε. *(Γελάει.)* Με κάνει να γελάω. Θα του συγχωρούσα τα πάντα του Μαρκ, μόνο και μόνο επειδή με κάνει να γελάω. Μου λείπει και γι' αυτόν το λόγο. Ναι! Το αγόρι μου πρέπει να με κάνει να γελάω!

«Έχω αρχίσει να μαζεύω λεφτά» του είπα. Ήξερε τι εννοούσα. Μιλούσα σοβαρά. Αλλά ήθελα και να του το πω, αφού είναι το αγόρι μου. Τον αφορά. Θέλω να πω, πρέπει να 'ναι κάτι σαν την αδελφή ψυχή μου, αλλά, τέλος πάντων, είναι υπερβολικό να ζητάς κάτι τέτοιο από κάποιον που είναι απλώς συνετός.

Το ήξερα πως θα τσακωνόμασταν γι' αυτό.

Να ευχαριστείς το Θεό που είμαι ντυμένη τώρα: είμαι χάλια αποκάτω. Σκέτη κυτταρίτιδα. Χάλια, απαίσια. Αυτό το βυζί φτάνει σχεδόν κάτω απ' το μπράτσο μου όταν ξαπλώνω. Πώς να πάω έτσι για φωτογράφιση;

«Βάζουν ειδικό σελοτέιπ βυζιών σ' αυτές τις περιπτώσεις» μου είπε ο Μαρκ.

Σελοτέιπ βυζιών! Εγώ θέλω να φαίνομαι ωραία με φυσικό τρόπο. Όλες μπορούν να βάλουν σελοτέιπ βυζιών. Αυτό το βυζί είναι πιο μεγάλο απ' το άλλο, και τα δύο γυρνάνε προς το πλάι όταν είμαι όρθια και — τέλος πάντων, το κυριότερο είναι πως είναι πολύ μικρά και δεν έχουν το σωστό σχήμα. Πρέπει να τα αλλάξω. Θέλω καινούρια βυζιά. Για να πω την αλήθεια, θέλω ένα ολοκαίνουριο σώμα. Όταν κάνω δίαιτα, παχαίνω. Ανασαίνω απλώς και παχαίνω, τι κακό κι αυτό. Μετατρέπω τον αέρα σε πάχος. Θα το 'χω χάρισμα, μάλλον.

(Γελάει με αυτά που λέει.)

Έπρεπε να 'βλεπες τα μούτρα του! Σαν να του είχα κλέψει το αγαπημένο του αυτοκινητάκι.

«Δεν μπορείς να το κάνεις αυτό!» είπε. «Είναι δικά μου».

Και του απάντησα: «Δανεικά τα 'χεις, φιλαράκο, μην το ξεχνάς αυτό».

Ο Μαρκ λέει ότι είναι υπέροχα τα βυζάκια μου, αλλά εγώ νομίζω ότι το λέει από ευγένεια αυτό. «Δεν μπορεί να υπάρξει κάτι καλύτερο» λέει, όμως πολλά άλλα πράγματα είναι καλύτερα. Πάρα πολλά πράγματα είναι καλύτερα, κι αυτό είναι το πρόβλημα.

Μέχρι εκείνη τη στιγμή, είχε πλάκα η κουβέντα μας. Μετά όμως ο Μαρκ άρχισε να μου μιλάει πολύ σοβαρά. «Δε μου λες, έχεις υπόψη σου τι ακριβώς σου κάνουν;» με ρώτη-

σε. «Σε κόβουν εδώ πέρα — γύρω γύρω απ' τη ρώγα. Μετά, το παίρνουν και το στερεώνουν πάνω σ' ένα παλούκι, γαμώτο! Σου στερεώνουν τη ρώγα πάνω σ' ένα παλούκι και σου ράβουν κάτι σακούλες μέσα στα βυζιά. Είναι σκέτο βασανιστήριο! Και ξέρεις τι συμβαίνει μετά; Δεν αισθάνεσαι. Κόβουν ένα σωρό απ' τα νεύρα που σε κάνουν να αισθάνεσαι, και τα νεύρα αυτά ποτέ δεν ξαναβγαίνουν. Το σεξ ποτέ δε θα σου ξαναδώσει την ίδια χαρά».

«Καθόλου δε με νοιάζει» του είπα. Αν θες να είσαι έργο τέχνης, θα χρειαστεί να υποφέρεις και λίγο. Είναι κι αυτό μέρος του πακέτου. Μετά όμως ο Μαρκ με τσάτισε εντελώς, με όλη εκείνη τη μουρμούρα για τα αίματα και τα κοψίματα και τα συναφή. Δεν ήθελα ν' ακούω τέτοια πράγματα.

Μαλώναμε συχνά, σχεδόν για τα πάντα. Στην αρχή είχε πλάκα, ήταν σαν παιχνίδι. Κάναμε ότι ο ένας απ' τους δύο ήταν παράξενος. Μετά όμως το όλο πράγμα εξελίχτηκε σαν να ήμουν εγώ η παράξενη και εκείνος απλώς να υποκρινόταν. Σαν να του μπήκε ξαφνικά η ιδέα ότι δεν ήτανε μόνο ένα παιχνίδι αυτό που κάναμε. Λέει πως μ' αγαπάει. Εγώ όμως δεν έχω καιρό για αγάπες. Αν είναι δυνατόν, δεκαεφτά χρονών είμαι ακόμα, εξάσκηση κάνω. Αγάπη; Πώς είπατε; Εγώ είμαι άνθρωπος της έμμονης ιδέας. Του πάθους! Εκείνος νομίζει ότι είναι πολύ σημαντικός για μένα. Εγώ δεν ξέρω όμως.

Τέλος πάντων, η όλη κουβέντα για τα βυζιά συνεχίστηκε και κατέληξε σε πολύ μεγάλο καβγά. Ήθελα να συζητήσω μαζί του τι είδους εγγείριση θα έκανα. Ήθελα να ξέρει ένα δυο πράγματα, καταλαβαίνεις; Να: το κορίτσι σου θέλει να μιλήσει μαζί σου για τα βυζιά της, θέλει να ξέρει τι είδους βυζιά θα 'θελες εσύ να έχει — και σου προσφέρει πραγματικά μια ευκαιρία να τη βοηθήσεις να σχεδιάσει τα τέλεια βυζιά, κι εσύ το μόνο που κάνεις, δηλαδή, είναι να τα βάζεις

μαζί της; Πού κολλάει τώρα αυτό; Τι έχεις πάρει, ρε φίλε; Ποιος είναι ο παράξενος τώρα, μου λες; Δεν μπορεί, ρε γαμώτο, να δεχτεί αυτό που του δίνουν έτσι απλά και εύκολα; Εγώ να του προσφέρω ένα εισιτήριο για την ευτυχία και εκείνος να κάθεται και να μου λέει τι μπορώ και τι δεν μπορώ να κάνω με τα βυζιά μου;

(Τα χουφτώνει και με τα δυο της χέρια. Δείχνει έξω φρενών.)

Με τα βυζιά μου! Αυτό ήταν, λοιπόν. Αγανάκτησα. Αρκετά τον είχα σπιτώσει. Μάζεψε τα μπογαλάκια σου, φίλε, και στα τσακίδια! Πόνεσα πραγματικά, όμως τι άλλο να κάνω; Πονάω μερικές φορές. Κι αυτός όμως στενοχωρήθηκε πολύ, ή τουλάχιστον έτσι έδειχνε. Δώσ' μου έστω μια βδομάδα ακόμα, δώσ' μου μια ευκαιρία, ένα αστείο έκανα, τέτοια μου έλεγε. Το όλο πράγμα όμως είχε παρατραβήξει. Κάθε φορά που μιλούσα για τις φιλοδοξίες μου, εκείνος ζήλευε και προσπαθούσε να με συνεντίσει. Για έναν άνθρωπο σαν εμένα, όμως, η στάση αυτή είναι μεγάλη προσβολή: να 'χω κάποιον να προσπαθεί να με συνεντίσει με το έτσι θέλω.

Μου λείπει ο Μαρκ. Μου λείπει πάρα πολύ. Η αλήθεια όμως είναι ότι του έδωσα μία ακόμα ευκαιρία. Τον είχα να με παρακαλάει να του δώσω μία ακόμα βδομάδα, μόνο μία βδομάδα, να δώσω στους δυο μας μια τελευταία ευκαιρία. Ε, του την έδωσα λοιπόν κι εγώ την ευκαιρία, και μετά — ξέρεις τι έγινε μετά; Ο τύπος πάει κι εξαφανίζεται! Εγώ του λέω εντάξει, κι αυτός σηκώνεται και φεύγει! Μπορείς να μου πεις πού κολλάει αυτό τώρα;

(Καταπίνει τα δάκρμά της και, αντί να κλάψει, εξοργίζεται.)

Λες και το άτομο που δεν του καιγόταν καρφάκι ήταν ο κύριος Μαρκ, και όχι εγώ! Τι κακία! Κι είμαι σίγουρη ότι τώρα κάθεται κάπου και περιμένει να επικοινωνήσω εγώ μαζί του. Είμαι σίγουρη ότι είναι καταστενοχωρημένος, αλλά δε δίνω δεκάρα τσακιστή. Με εξευτέλισε. Κανείς δε μου φέρεται έτσι εμένα περιμένοντας ότι θα τη γλιτώσει. Δεν υπάρχει καμία μα καμία περίπτωση να τον ξαναδώ. Ποτέ!

Έτσι, λοιπόν, έγραψα ένα τραγούδι για το Μαρκ, ένα τραγούδι που θα τραγουδήσω απόψε, για το πόσο σκατένια μου φέρθηκε. Για να μάθει όλος ο κόσμος τι φρούτο είναι ο κύριος Μαρκ.

(Βγάζει μια κιθάρα πίσω απ' την καρέκλα της και αρχίζει να τραγουδάει.)

Ο Μαρκ Γκλίσον είναι σκουπίδι,
Ο Μαρκ Γκλίσον είναι σκουπίδι,
Ο Μαρκ Γκλίσον είναι σκουπίδι και ας πάει στο διάολο.
Το τηλέφωνό του είναι 0161 352 7980.
Πάρτε τον και πείτε του ότι είναι σκουπίδι.
Με πλήγωσε,
Με πλήγωσε και μ' έκανε να κλάψω.

(Κλαίει.)

Θα το ξεπεράσω όμως. Θα γίνω διάσημη εγώ. *(Σκουπίζει τα δάκρμά της.)* Είμαι αποφασισμένη, κανείς δεν μπορεί να μου αλλάξει γνώμη. Τέχνη με γάμπες, έλεγε ο Μαρκ, αλλά εγώ δεν εννοώ κάτι τέτοιο. Όλοι μου λένε ότι είμαι πολύ ωραία όπως είμαι, αλλά υπάρχουν ένα σωρό κορίτσια πιο όμορφα από μένα ή πιο σέξι ή κι εγώ δεν ξέρω τι άλλο. Δεν είναι όμως αυτό το θέμα. Σήμερα όποιος θέλει μπορεί να εί-

ναί όμορφος. Οποιοδήποτε κορίτσι μπορεί να 'χει όμορφα βυζιά και ωραίο πρόσωπο. Κι όσο για το ταλέντο, ούτε κι αυτό έχει σημασία. Ταλέντο μπορεί να 'χει ο καθένας. Σε εκπαιδεύουν, σου τη φτιάχνουν τη φωνή. Αν δεν είναι καλή, την αλλάζουν στο στούντιο. Ο κόσμος είναι γεμάτος ταλέντα. Εύκολο πράγμα το ταλέντο.

Πώς να το εξηγήσω; Είναι όπως όταν σε κοιτάζουν κάποιοι και σκέφτονται: «Α, ώστε λοιπόν είναι πιο κοντή στην πραγματικότητα» κι αυτό – κατάλαβες; – ακριβώς επειδή δεν είσαι πραγματικότητα. Είναι όπως όταν αρχίζουν να σου μιλάνε στο δρόμο ή στο λεωφορείο, επειδή νομίζουν ότι σε ξέρουν, χωρίς να σ' έχουν συναντήσει ποτέ τους, ή σαν να 'χεις κάποιο μυστικό που καίγονται να το μάθουν αλλά δεν μπορούν. Σαν να 'σαι ένα είδος ευλογίας γι' αυτούς. Έχεις κάτι που τους κάνει να θέλουν να ξεπεράσουν τον εαυτό τους. Αυτό είναι. Έτσι θέλω να γίνω. Έτσι ακριβώς.

Μερικοί άνθρωποι θέλουν να γίνουν διάσημοι και να τους ξέρει όλος ο κόσμος. Δε σκέφτονται σωστά όμως. Δεν έχει σημασία ποιος σε ξέρει ή ποιος είσαι. Σημασία έχει να 'σαι κάτι περισσότερο απ' τον εαυτό σου. Σημαντικό δεν είναι τι κάνεις – είναι τι οδηγείς τους άλλους να κάνουν. Θέλω να πω: διάσημη είμαι ακόμα και όταν δε με βλέπει κανείς. Είμαι διάσημη ακόμα και πριν γίνω διάσημη. Εγώ θέλω, όταν με κοιτάζουν οι άνθρωποι, να σκέφτονται πράγματα που δεν έχουν ξανασκεφτεί – να σκέφτονται πράγματα που ποτέ δεν είχαν διανοηθεί ότι θα μπορούσαν να τα σκεφτούν. Είναι πραγματική τέχνη αυτό το πράγμα. Το κοιτάξεις και ίσως σ' ενοχλεί πάρα πολύ γιατί δεν μπορείς ποτέ να το καταλάβεις. Μπορεί και να μην υπάρχει κάτι να καταλάβεις, αλλά, όπως και να 'χει, είναι συναρπαστικό όλο αυτό. Κι όλη την ώρα, ακριβώς στην άκρη του μυαλού σου, караδοκούν σκέψεις σαν άγρια θηρία, αλλά και συναισθη-

ματα που δεν τα 'χεις νιώσει ποτέ. Δεν μπορείς να τα καταλάβεις ακριβώς, δεν ξέρεις αν είναι τέρατα ή άγγελοι, και φοβάσαι να τα καταλάβεις γιατί μπορεί να κάνουν έτσι και να ξεσπάσουν και να σου αλλάξουν όλη σου τη ζωή. Όλη σου τη ζωή! Ναι. Έτσι είμαι εγώ. Όλη σου τη ζωή!

Ο Μαρκ αμφέβαλλε γι' αυτά που «θα ήθελα να γίνω», αλλά εγώ μιλάω γι' αυτά που «θα γίνω». Υπάρχει μεγάλη διαφορά.

Το ξέρω. Είμαι αλαζονική. Αλλά ό,τι λέω είναι αλήθεια. Δεν μπορεί να γίνει αλλιώς. Κυλάει στο αίμα μου αυτό το πράγμα. Κι ο Μαρκ, αν ήθελε, θα μπορούσε να 'ναι δίπλα μου, μαζί μου. Για δεξ τον όμως τώρα. Ξέμεινε πίσω.

(Καρφώνει το βλέμμα της στην κάμερα με μια έκφραση τρομαγμένη. Ύστερα βλέπει την έκφρασή της και σηκώνει το χέρι της προς το φακό.)

Στοπ.

(Σκουπίζει τα δάκρυά της και σβήνει την κάμερα.)